

S. Boto

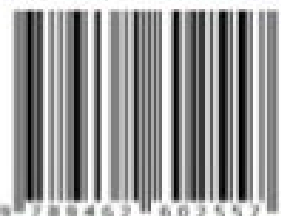
Gruwelijke
regenboog
gruwelverhalen

THRILLERHOUSE

Gruwelen komen in vele vormen en maten, maar in deze verhalenbundel komen ze in verschillende kleuren; de kleuren van de regenboog. Of het nu om kloosters, haarspoelingen, jumpsuits of bokkers gaat; het lijken heel gewone onderwerpen, maar de kleurige gruwel loert om de hoek!

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboeken-serie *Pietje Dapper*.

ISBN 978-94-6260-255-7

9 789462 602557

THRILLER
HOUSE

S. Boto

Gruwelijke
regenboog

gruwelverhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE
www.thrillerhouse.com
Auteur: S. Botot
Omslagontwerp: Thrillerhouse
© Omslagfoto: Depositphotos
ISBN 978-94-6260-255-7

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Gruwel in grijs	6
Gruwel in zilver	21
Gruwel in bruin	28
Gruwel in blauw	49
Gruwel in oranje	57
Gruwel in zwart	63
Gruwel in paars	68
Gruwel in geel	76
Gruwel in rood	83
Gruwel in groen	88

Gruwel in grijs

“Hé Theo, oud karkas, breng me eens als de sodemieter een whiskey met twee ijsblokjes.”

De op deze manier aangesproken butler keek met nauw verholen afkeer in de richting van degene die het bevel naar hem toeflaft.

“Sta daar niet zo stom te kijken, ouwe zak. Ben je soms doof? Een whiskey met ijs en rap een beetje.” Simon Agden trok zijn gezicht in een zelfvoldane machogrijs. Zijn knappe,

zongebruinde kop boven het perfecte mannenlijf vertoonde een triomfantelijke uitdrukking. Hij zat in zijn eentje in de grote woonkamer van de familie Van Ulffen, onderuitgezakt in een gemakkelijke leren fauteuil voor het raam. Deze kamer was op de eerste etage van hun grote villa gesitueerd. Het raam keek uit over de uitgestrekte percelen tuin met de prachtige beplanting van bloeiende heesters. Hij richtte zijn blik naar beneden en zag het blauwe water van het ruim bemeten verwarmde zwembad. Daar was Marion, zijn verloofde, een paar baantjes aan het trekken.

Zie eens aan!

Dit was nu zijn voorland; een prachtig onderkomen met veel personeel.

Hij keek weg van het zwembad en staarde een tikkeltje afwezig naar het portret dat voor hem op de tafel stond. Het was een kiekje van Marion, waar ze nogal flets op uitgebeeld was. Zij was de enige dochter van de rijke bankier Van Ulffen, die één van de meest welgestelde mannen van het land was. Van Ulffen stond bij de eerste tien namen op de Quote Top Honderd lijst.

Marion was pas achttien jaar oud. En, zoals gezegd, had het bankiersechtpaar Van Ulffen maar één dochter en er was dus ook maar één erfgename. En dat was natuurlijk zeer in het voordeel van de persoon Simon Agden.

Daar kwam bij, zij was smoorverliefd op hem. En, last but not least, zij was al drie maanden zwanger van hem.

Simon meende zodoende te weten dat zijn kostje wel voor altijd gekocht was en dat ook zijn toekomst heel goed verzekerd zou zijn.

Hij en Marion zouden namelijk de volgende dag gaan trouwen, hoewel pa en ma Van Ulffen natuurlijk wel de

nodige bezwaren tegen zijn persoontje hadden geopperd. Sja, daar had je op kunnen wachten.

Daar was allereerst zijn ondefinieerbare afkomst. Wie was hij en waar kwam hij vandaan? Wie waren zijn ouders?

Nou, makkelijk genoeg; hij wist het zelf niet eens. Hij was destijds als baby afgestaan door zijn moeder en in een pleeggezin opgevoed. Daar had hij de naam van zijn pleegouders gekregen, en ze hadden meer verdriet dan plezier van hem gehad. Als vijftienjarige puber was hij weggelopen en er nooit meer naar teruggegaan.

De bankier had uiteraard navraag laten doen naar het doen en laten van Simon. Er was echter niet zo heel veel bekend over zijn verleden, maar het weinige dat achterhaald kon worden, sprak niet echt in diens voordeel. Ook zijn lichtelijk crimineel verleden was zeker geen pluspunt. Justitie had weliswaar nimmer enige vaste greep kunnen krijgen op zijn illegale praktijken, daar was hij veel te slim voor, maar toch...

Men vermoedde dus wel heel sterk het een en ander, maar om dat te kunnen bewijzen was een andere kwestie.

Simon grinnikte. Het idee dat hij zich zou laten pakken...

Kom nou, daar was hij immers veel te uitgekookt voor.

En dan waren er verder nog zijn vele affaires met evenzovele schone dames, al dan niet van behoorlijk twijfelachtige zeden.

Simon lachte een beetje cynisch, waarbij zijn parelwitte tanden goed uitkwamen.

Wat kon hij er nou aan doen dat alle dames, en daarbij ook veel getrouwde vrouwen, voor hem vielen? Als die dames gebruikt wilden worden en er eventueel voor wilden betalen, dan was dat hun zaak en zeker niet de zijne. Hij wilde alleen maar genieten van al dat heerlijks en zijn leven zo geriefelijk mogelijk inrichten.

Ach, en dat criminele verleden viel ook best wel mee. Een paar keer wat handelen in verdovende middelen; wat was daar nou eigenlijk verkeerd aan? Wie dat spul wenste te gebruiken moest dat toch zelf maar weten? Ieder was toch zeker vrij om te doen en te laten wat hij zelf wilde. En jongetjes laten dealen bij diverse scholen was altijd zeer profijtelijk gebleken.

Hij bepeinsde nog even de bijzonder riante afkoopsom welke hem door pa Van Ulffen was aangeboden als hij van enige omgang met zijn dochter wilde afzien.

Simon gromde afkeurend; dat bedrag was eigenlijk maar een fooi in vergelijking met wat Marion uiteindelijk zou erven.

Nee hoor, niks afkopen! Hij zou morgen met haar trouwen en hij ging daarna een leven als een vorst tegemoet. Zijn illegale handeltjes deed hij dan van de hand. Pa Van Ulffen had poen genoeg.

Zijn hand streek verstrooid door zijn dichte, zwarte krulhaar; de krullen die hem mede zo onweerstaanbaar maakte voor de vrouwen. Ja, hij was bijzonder trots op die prachtige haardos. Hij besteedde veel geld aan het onderhouden van die donkere lokken. En zijn smalle, gecultiveerde snorretje zorgde ervoor dat zijn gezicht op een klassieke manier nog mooier en aantrekkelijker werd. Nee, hoor, met vrouwen had hij nooit enige moeite gehad en hij genoot volop van al zijn veroveringen. En natuurlijk van de zoete smaak van hete seks. En nu zou het allemaal nog beter worden; nu hoefde hij zich niet meer te laten betalen voor zijn diensten. Nu zou hij zelf voldoende geld hebben om de meest fraaie schepsels te verleiden.

Natuurlijk was Marion alleen maar een middel om zijn doel te bereiken. Hij minachtte haar domme en infantiele idolatie voor hem.

Ja hoor, geld en vrouwen en heel veel luxe, zo zou zijn hele verdere leven worden. Een wel zeer genietbaar leventje! Hij dacht aan de dure, glanzende Ferrari waarvan hij de folder al in zijn bezit had en waarin hij zijn veroveringen naar de luxueuze hotels zou rijden om dan met deze mooie vrouwen het heerlijke liefdesspel te bedrijven. Hij overwoog een ligplaats voor een luxe jacht in Cannes of in een andere chique badplaats in Frankrijk of Italië. Misschien een groot buitenhuis aan een wit zandstrand, en natuurlijk met zwembad; het kon allemaal vanaf morgen. Hij zou wel zorgen, dat pa Van Ulffen zou schuiven met de centjes. Hij hoefde alleen Marion maar even lief aan te kijken, en zij deed alles wat hij wilde. En dan later, als het echtpaar Van Ulffen er niet meer zou zijn, dan zou hij al het personeel ontslaan en vervangen voor fraaie, jonge meiden om hem persoonlijk te bedienen. Hij zag het, pas door hem gehuurde, dure appartement in de stad weer voor zich. Dat was ook een plek, waar hij zijn vrouwtjes naar behoren kon ontvangen en vooral heel erg zou verwennen met zijn onuitputtelijke energie. Jazeker, zijn leven zou één orgie worden van luxe en seks, heel veel seks, seks in grote hoeveelheden. En dat was precies wat hij nodig had. Marion was voor hem onbelangrijk met haar alledaagse uitstraling. Zij mocht, wat hem betrof, haar verdere leven wel voor het kind gaan zorgen. Hij nam een slokje van de voortreffelijke whisky die Theo hem geserveerd had. Ha, dat smaakte; alweer zo'n voorproefje van al de heerlijkheden welke hem ten deel zouden vallen. Hij werd uit zijn prettige gedachten gehaald door de stem van butler Theo: "Meneer Agden, het spijt me dat ik u moet storen."

"Ja, wat moet je, ouwe sukkel?" vroeg Simon scherp, hij was

net zo lekker aan het fantaseren, en nu kwam die ezel van een butler ertussen.

Theo was de perfecte butler, hij vertrok geen spier bij de belediging en vervolgde met effen stem: “Meneer Agden, uw schoonvader vraagt, of u naar zijn werkkamer wilt gaan.” En hij voegde er nog aan toe: “Er schijnt haast bij te zijn.”

Simon keek nog even naar de foto van Marion op de tafel, zette zijn whisky weg, stond op en slenterde langzaam, met zijn handen in de zakken van zijn broek, alweer helemaal verdiept in zijn fantasieën, naar de grote, hoge trap in de villa van de Van Ulffens.

Seks en nog eens seks; zijn gedachten waren vol van heerlijke hete seks met alle vrouwen van de hele wereld. Blanke diva's met weelderige boezems en van die donkere uitheemse schoonheden met hun verborgen geheimenissen, het kon nu allemaal. En hij was pas dertig, hij had nog een heel fantastisch leven voor zich.

Simon had absoluut geen slechte ogen, hij zag zijn omgeving altijd zeer scherp en duidelijk. Hij zag dan ook heel goed de fraaie geaderde treden van de marmeren trap. Toch miste hij, toen hij naar beneden liep, een essentieel detail. Misschien kwam dat wel omdat hij zo diep in gedachten was. Maar het kwam beslist ook omdat het obstakel op de trap praktisch onzichtbaar was. Hoe het ook zij, hij was slechts een paar treden van de hoge trap afgedaald, toen hij onverwachts iets tegen zijn been voelde spannen. Hij struikelde en verloor zijn evenwicht. Wanhopig probeerde hij zich nog vast te grijpen aan de trapleuning, maar omdat hij zijn handen in zijn zakken had, was hij net even te laat. Simon struikelde en kon zich niet herstellen. Hij viel, zonder dat hij zelfs maar de tijd had om een schreeuw te geven, een aantal treden naar omlaag en

verloor meteen het bewustzijn door de enorme klap waarmee zijn knappe hoofd het marmer van de trapeuning raakte.

Butler Theo was al vele lange jaren in dienst van de familie. Daardoor was hij zeer vertrouwd geraakt met de bankiersfamilie en was hij als het ware een deel van de familie geworden. Het was Theo dan ook overduidelijk geworden voor welk een dilemma de ouders van Marion zich gesteld zagen. En daar kwam nog bij dat Theo een gruwelijke hekel aan het parvenu Simon had gekregen.

Al met al was het hem duidelijk wat hij moest doen en hij voerde zijn plan feilloos uit.

Direct nadat Simon was gevallen, snelde Theo achter hem aan de trap af.

Maar het was niet uit bezorgdheid voor het welzijn van Simon.

Theo haalde een scherp mesje uit de zak van zijn colbert en sneed de ijzersterke nylon vislijn door die hij even tevoren over de traptreden had gespannen. Kalm en bedaard stak hij de restanten in zijn broekzak en kuierde daarna, nu niet meer gehaast, naar de werkkamer van de bankier om deze te waarschuwen dat zijn aanstaande schoonzoon van de trap was gevallen.

Hij stak geen hand uit om Simon te helpen.

Theo vermoedde, en hij hoopte zelfs, dat de patser morsdood zou zijn na zo'n dreun tegen zijn hoofd.

Nadat de ambulance was gearriveerd, en de broeders Simon op een brancard hadden gelegd, verliet de ziekenauto met gillende sirenes het kapitale landhuis van de Van Ulffens. De grijze ogen van de butler glinsterden met een bijna satanische uitdrukking van genoegen en rond zijn lippen speelde een nauwelijks verborgen glimlach.

Wellicht had Theo, als hij alle consequenties van zijn handelen van tevoren had geweten zijn daad achterwege gelaten; hij wist namelijk niet dat Marion zwanger was. Maar hij had datgene gedaan, waarvan hij dacht dat het het beste was.

Het lichaam lag roerloos tussen helderwitte lakens. Een monitor elders registreerde met een grillige witte lijn een zwakke hartenklop. Het minieme rijzen en dalen van de borstkas duidde op een langzaam en regelmatig ademen. Verder niets, er was geen beweging onder het witte dek waar te nemen.

Er was eerst een lange tijd helemaal niets...

Dan kwam er een heel langzaam bewust worden.

Hersengolven speelden door het wazige brein en werden langzamerhand sterker. Op enig moment trilden de oogleden heel licht. Na weer een eeuwige tijd openden de ogen zich moeizaam tot kleine spleetjes, wat bijzonder veel moeite kostte. Zelfs het gedempte, zeer zwakke, licht boorde zich vlijmend in de hersens...

Hé, verdomme nog aan toe, waar was hij nou? Zijn arm bewoog hij moeizaam een paar centimeter en hij bevoelde voorzichtig het laken wat over hem heen geslagen was. Zelfs

deze lichte inspanning kostte hem bijzonder veel moeite en hij voelde hoe zijn hart begon te bonzen.

De monitor boven het ziekenhuisbed waarin hij lag, en waaraan hij met dunne draden was verbonden, registreerde evenwel feilloos deze zwakke beweging. En het zond een signaal naar een apparaat in de aangrenzende kamer. De dienstdoende verpleegster sprong op en ze legde snel de kruiswoordpuzzel weg waar ze mee bezig was. Opgewonden rende ze naar de kamer waar Simon lag.

“Oh, meneer Agden!” Ze schreeuwde het bijna uit. “U bent wakker. O, wat is dit ongelooflijk! Ik ga meteen de dokter oproepen!”

Terwijl ze nog aan het praten was en naar hem toe liep, drukte ze de knop in van een apparaatje wat ze uit de zak van haar uniform had gehaald. Ze lachte haar helderwitte tanden bloot met een stralende glimlach. Simon probeerde haar contouren wat scherper op zijn netvlies te krijgen, maar helaas lukte hem dat slechts gedeeltelijk. Evenwel toch wel voldoende om te kunnen zien dat ze een zeer aantrekkelijk figuur bezat. Hij probeerde zijn hand naar haar uit te strekken in een poging haar borsten te strelen, maar hij was nog veel te zwak en zij weerde hem lachend af.

“Nou, nou, u bent me d'r eentje,” zei ze bestraffend, maar ze bleef stralend glimlachend naar hem kijken.

Hij dacht bij zichzelf: nou, dan komt dat later wel een keertje. Hij probeerde te raden wat er aan lekkers onder haar witte uniform verborgen was. Hij kon er zich een levendige voorstelling van maken en automatisch reikte zijn hand weer naar haar lichaam. Maar het gebaar kostte hem te veel moeite en zijn hand zakte krachteloos op het laken vlak voor zijn gezicht.

Hij keek er terloops even naar en schrok zich toen wezenloos. Voor een kort moment sperden zijn ogen zich wijd open, maar het was meer dan voldoende. Hij kon niet geloven wat hij gezien had. Wat was er in vredesnaam gebeurd met zijn hand?

Ten gevolge van de enorme schrik werd zijn geest wat helderder en hij herinnerde zich nu opeens, dat hij was gestruikeld en daarna van de trap gevallen. Zou hij misschien op zijn hand terecht zijn gekomen, waardoor die er nu zo verkreukeld uitzag?

Hij probeerde met zijn onvaste blik de hand goed te bekijken. Dat lukte hem nauwelijks en alleen met grote inspanning, maar toch zag hij het nu heel duidelijk. Wat hij zag vond hij erg beangstigend. En dat niet alleen; het was ook nogal een eng ding, die hand. Was dit echt zijn altijd zo fraai gemanicuurde hand, de hand waar hij zo trots op was en waar hij de dames zo heerlijk mee kon verwennen?

Hij ontwaarde een smal en heel erg dooraderd eng wit ding met allemaal bruine vlekken er op. Het leek wel zo'n wit krabachtig monstertje, dat je weleens in de tropen kunt tegenkomen.

Hij vertrouwde zijn ogen niet. Was dit enge ding wel zijn hand? Hij stroopte met heel veel inspanning een stukje van de mouw van zijn blauwe ziekenhuisjasje op — waarbij hij nogal gehinderd werd door het infuus, dat als een dunne adder in zijn arm leek te bijten — maar het lukte hem tenslotte toch om de mouw wat naar boven te halen.

Simon schrok nu nog veel erger dan even daarvoor toen hij alleen zijn hand had gezien. Zijn arm leek net een dunne verdroogde boomtak; het bleke vel hing in losse plooiën rond de schrale botten, die nu heel duidelijk zichtbaar waren.

Wat was er met hem aan de hand? Wat was er gebeurd? Hij greep zwakjes de arm van de verpleegster, maar hij dacht in het geheel niet meer aan haar verleidelijke figuur.

“Zuster, waarom ben ik hier? Wat is er met mij aan de hand?”
“Rustig maar, meneer Agden, het komt allemaal wel goed,” zei ze sussend. Ze glimlachte nog steeds haar witte tanden bloot, maar haar ogen stonden somber: “De dokter komt meteen naar u toe. U bent hier echt in goede handen en u wordt goed verzorgd. Er werd eerst gedacht, dat u het niet zou halen en u bent dan ook heel, heel erg lang in coma geweest. Het is beslist een wonder, dat u bent ontwaakt.”

Ze keek op de monitor en controleerde beroepsmatig de dansende grafiekjes op het beeldscherm.

“U moet zich wel rustig houden hoor,” zei ze kalmerend.
“Opwinding is helemaal niet goed, nu u pas wakker bent.”
Ze praatte verder tegen Simon, alsom hem gerust te stellen en ook om hem de waarheid niet te hoeven vertellen: “U bent hier, na uw ongeluk, opgenomen in deze privékliniek. De familie Van Ulffen is zo goed geweest om de kosten van uw verblijf en verpleging voor haar rekening te nemen.”

Simon probeerde zijn verwarde gedachten te ordenen, maar het lukte hem maar moeizaam. Wat had ze nou zojuist ook alweer gezegd? O ja... heel lang in coma. Heel lang in coma? Maar hoelang? Hoelang in vredesnaam?

Hij slikte moeizaam en bracht er met moeite en met een schorre stem uit: “Zuster, hoe lang ben ik hier al? Waar is Marion? En wanneer is mijn trouwdag?”

“Ho ho, niet alles tegelijk hoor. Rustig aan,” zei de verpleegster haastig.

Ze begroette, een beetje opgelucht omdat nu de verantwoording van haar werd afgenomen, de opgeroepen

geneesheer die zojuist de kamer was binnengekomen.

“Daar is de dokter al,” zei ze, “die zal het u verder wel allemaal uitleggen.”

De arts bleef een ogenblik zwijgend naar de figuur onder het witte laken kijken, hij was nogal buiten adem van zijn snelle spurt naar Simons kamer.

Dan stelde hij zich voor als dokter Van Dam en keek met een hogelijk verbaasde blik naar Simon. Hij sprak daarna: “Zo zo, meneer Agden. Nou nou, ik mag u wel feliciteren. U bent wel heel erg lang in coma geweest. En dat u nu, na zo een lange tijd, toch nog...” hij maakte zijn zin niet af, maar ging toen verder. “Ja hoor, u mag best trots zijn op uzelf. U bent echt een medisch wonder.” Dokter Van Dam keek voor een ogenblik heel belangstellend naar de vele metertjes van de apparatuur rondom Simons bed en lachte toen bemoedigend naar de patiënt.

“Maar dokter... Hoelang? Hoelang ben ik hier al?” Simon vroeg het zo dringend als maar mogelijk was met zijn verzwakte lichaam. “Hoelang dokter? Een week? Een maand?” “O,” zei dokter Van Dam langzaam, “ik wil u niet van streek maken, nu u net ontwaakt bent uit een diep coma. Maar u bent hier wel al lang hoor, heel erg lang.”

Simon voelde zich wege worden en hij dacht dat hij weer het bewustzijn zou verliezen. “Dokter, vertel het me nou toch, alstublieft.”

“Maar meneer Agden, voelt u zich, zo kort na het ontwaken uit uw coma, wel sterk genoeg om een niet zo plezierige mededeling te verdragen?”

“Vertel het me, ik moet het weten!” gebood Simon.

Hij probeerde het krachtig en gebiedend te laten klinken, maar hij hoorde zijn stem als een schor.

Dokter Van Dam trok een stoel bij het bed, waar hij schrijlings op ging zitten, schraapte langdurig zijn keel en zei: “Goed dan meneer Agden. Ik zal u, in het kort, alles vanaf het begin vertellen. Meneer en mevrouw Van Ulffen zijn beiden reeds lang geleden overleden. Hun dochter Marion leeft nog wel. Zij heeft, na uw ongeval, een miskraam gekregen. Na een tijdje, toen aangenomen moest worden dat uw coma permanent zou blijven is zij getrouwd. En zij woont vanaf die tijd in het buitenland.”

Simon sloot zijn ogen en begon heel erg te beven, hij voelde hoe een kil begripen zich van hem meester maakte.

“Gaat u verder, dokter,” fluisterde hij, nauwelijks verstaanbaar. “Welnu, de familie Van Ulffen heeft destijds een fonds gesticht vanwaaruit de kosten voor uw verpleging al die tijd zijn gefinancierd. Zij wensten dat u goed verzorgd zou worden zolang u in coma lag.” Dokter Van Dam zweeg en keek Simon met een ernstig gezicht indringend aan. “Maar niemand had gedacht dat u nog ooit uit uw coma zou ontwaken. Ik moet u zeggen, het is werkelijk een wonder.”

“Hoelang, dokter?” mompelde Simon zwakjes. “Hoelang? Ik wil het weten.”

Dokter Van Dam antwoordde eerst niet, maar keek Simon alleen maar peinzend aan. Plotseling nam hij een besluit. Hij realiseerde zich dat de schok wellicht te veel voor Simon zou kunnen zijn, maar de familie Van Ulffen had uitdrukkelijk te kennen gegeven, dat altijd aan alle eisen van de heer Agden voldaan moest worden.

Dokter Van Dam nam een spiegel van de wand, en liep toen weer naar het bed en hield deze voor Simons gezicht.

“Kijkt u maar,” zei hij zachtjes.

Simon keek en keek en sloot toen zijn ogen.

Hij had zijn diepliggende, rood dooraderde ogen gezien, die weggezonden waren in grauwegekleurde holle kassen. Hij had gezien hoe de gevlekte, doodsbeklede huid met plooien om de scherp uitstekende delen van zijn schedel hing.

Hij kon het niet langer aanzien, en hij voelde hoe er een paar hete tranen uit zijn gesloten ogen opwelden.

Hij kon het niet geloven en al helemaal niet bevatten. Dit moest een boze droom zijn, een vreselijke nachtmerrie, waaruit hij zo meteen zou ontwaken.

Hij was immers toch zo'n knappe kerel, waar alle vrouwen gek op waren? Een echte seksgod, knap en met een heerlijk lichaam. Wat hij zojuist had gezien was onmogelijk, onmogelijk!

Hij durfde het niet en hij wilde het al helemaal niet, maar hij moest toch, ondanks zijn afkeer voor wat hij kon zien, nog eens in de spiegel kijken.

Hij deed zijn ogen weer open en zag dan, vol walging, het gerimpelde voorhoofd met de schilferige, dorre huid.

Het was allemaal wazig en onduidelijk vanwege zijn betraande ogen, maar hij bemerkte ook nog de stoppelige, hol ingevallen kaken. De tandeloze mond stond half open en door de bloedeloze lippen leek het op een of ander afzichtelijk zeemonster.

Dan bemerkte hij het allerverschrikkelijkste. Zijn mooie zwarte krullen waar hij zo trots op was... Ze waren er niet meer, ze waren weg, weg, weg! Ervoor in de plaats gekomen, hingen een paar verwarde slierten dof haar rond zijn verder kale schedel. Die haartjes waren niet zwart, niet dat mooie diepzwarte van een jongeman, maar ze waren lelijk dofgrijs, het grijs van de ouderdom.

“Bijna vijftig jaar, meneer Agden,” zei dokter Van Dam, quasi

opgewekt, terwijl hij de spiegel voorzichtig onder handbereik van Simon op het bed legde.

Terwijl tranen over het gelaat van Simon liepen, zei dokter Van Dam, nog steeds quasi opgewekt: “We hebben alles gedaan wat we konden om u... ehm... in zo goed mogelijke staat te houden. Na revalidatie kunt u gerust nog heel wat jaartjes leven, maar sja, u moet bedenken dat de jaartjes natuurlijk wel zijn gaan tellen. Het fonds van de Van Ulfens is dan natuurlijk niet meer van toepassing, maar u heeft recht op een AOW-uitkering, dus een plekje in een bejaardentehuis behoort zeker tot de mogelijkheden...”

Gruwel in zilver

Het was op de laatste zaterdag in juli en al heel laat in de avond, dat de toekomst van het ganse heelal werd veranderd in een gruwelijke nachtmerrie. En dat kwam zo...

Professor Klein, een briljant geleerde in vele disciplines, waaronder biochemie, robotwetenschap en nanotechnologie, had de gehele dag, zonder zich de tijd te gunnen om een hapje te eten, aan één stuk doorgewerkt aan zijn levensproject.

En nu legde hij dan eindelijk, na heel veel jaren van steeds maar weer proberen en ook van evenzovele mislukkingen, de laatste hand aan zijn project.

Hij wist zeker dat hij nu succes zou hebben. Eindelijk zou hij verlost zijn van de vele smalende opmerkingen van zijn beroepsgenoten.

O, wat haatte hij deze betweterige onderkruipsels die zich geleerden durfden te noemen en die hem, de geniale uitvinder, durfden te bespotten. Hij zou ze allemaal het onderspit laten delven.

Het liefst zou hij ze hebben gewurgd!

Hun belachelijke opmerkingen zoemden nog rond in zijn hersenpan.

“Wat stom van je!”

“Dat kun je helemaal niet.”

“Je bent een idioot!”

“Doe niet zo stom!”

Ja, hij had verteld wat hij van plan was, en ze hadden hem allemaal uitgelachen. Het liefste zou hij ze ter plekke allemaal gewurgd hebben!

Allemaal gewurgd!

Gelukkig was hij door een grote erfenis in staat geweest om zich een groot landgoed met vele hectaren grond te verwerven. Hij had hier zijn laboratoria laten bouwen en had naar hartenlust kunnen experimenteren met het uitdenken van modellen voor intelligent leven.

En, na tientallen jaren van noeste arbeid, was het hem dan eindelijk gelukt.

Op de vloer van zijn laboratorium stond voor hem het zilveren lijf van een, nu nog roerloze, androïde.

Professor Klein soldeerde voorzichtig de laatste schakeling,

verbond daarna nog een paar relais en tot zijn zeer grote voldoening kwam het glanzende lichaam ogenblikkelijk tot leven.

“Eureka, het is me gelukt!” riep professor Klein opgetogen en maakte een rondedansje van plezier. “Ik heb de eerste androïde met een echt menselijk brein gemaakt.”

En dit gebeuren was dan de bekroning van een levenslange obsessie.

Vanaf zijn vroegste jeugd had professor Klein namelijk maar één doel voor ogen gehad, en dat was het vervaardigen van een levensechte androïde. Een androïde die net zo dacht en handelde als een mens, en die natuurlijk ook de gevoelens en emoties bezat van een menselijk wezen. Een androïde naar zijn evenbeeld!

Professor Klein wist natuurlijk ook wel dat daar de hersenen voor nodig waren van echt menselijke oorsprong, maar hij had al die jaren nog nooit een geschikt brein voor kunnen vinden die hij had kunnen gebruiken.

Ook was het zo dat de hersens van pas gestorven mensen niet voldeden omdat daar alle levenstekenen al uit verdwenen waren.

Goede raad bleek erg duur te zijn in deze kwestie. Maar professor Klein, superbriljant als hij was, loste het penibele probleem zeer slim op. Hij kweekte namelijk een gekloond brein van zijn eigen hersencellen.

Het bleek echter toch nog wel een bijzonder lastig karwei om alle benodigde functies van een menselijk brein te kunnen vervolmaken; hersencellen hebben onder andere een constante toevoer van zuurstof nodig. En om van een paar cellen een compleet brein te maken, was ook niet makkelijk, maar uiteindelijk was het hem dan toch gelukt